

**EVROPSKA KONVENCIJA O PRENOŠENJU
POSTUPKA U KRIVIČNIM STVARIMA
Strasbourg, 15. mart 1972. -**

Države članice Vijeća Evrope, potpisnice ove Konvencije,
Smatrajući da Vijeće Evrope ima za cilj ostvarivanje većeg jedinstva među svojim članicama,

U želji da dopuni već ostvareno u oblasti krivičnog zakonodavstva i u cilju iznalaženja pravednijih i efikasnijih sankcija,

Smatrajući da je korisno da se u tom cilju, u duhu međusobnog povjerenja, obezbijedi organizacija krivičnog postupka na međunarodnom nivou, posebno izbjegavanje nedostataka koji proističu iz sukoba nadležnosti,

Dogovorile su se o slijedećem:

DIO I: Definicije

Član 1.

Za svrhe ove Konvencije:

- (a) pojam «krivično djelo» podrazumijeva one radnje kojima se bavi krivično zakonodavstvo kao i pravne odredbe nabrojane u Prilogu III uz ovu Konvenciju, pod uslovom da tamo gdje krivično djelo spada u nadležnost administrativnog organa licu u pitanju mora biti omogućeno suđenje u sudu;
- (b) pojam «sankcija» označava kaznu ili drugu mjeru koja je izložena ili izrečena u odnosu na krivično djelo kršenja pravnih odredbi ili u odnosu na pravne odredbe navedene u Prilogu III.

DIO II: Nadležnost

Član 2.

1. U cilju primjene ove Konvencije svaka strana ugovornica nadležna je za krivično gonjenje prema svom krivičnom zakonu kad je riječ o krivičnom djelu na koje se primjenjuje i zakon druge ugovorne strane.

2. Nadležnost data isključivo jednoj državi ugovornici na osnovu stava 1. ovog člana može, kad je riječ o postupku, da se vrši u skladu sa zahtjevom druge ugovorne strane.

Član 3.

Svaka ugovorna strana koja je prema sopstvenom zakonodavstvu nadležna za krivično gonjenje, u cilju primjene ove Konvencije, može da se odrekne ili uzdrži od gonjenja osumnjičenog lica koje je ili će biti gonjeno za isto krivično djelo u drugoj državi ugovornici. Imajući u vidu član 21. stav 2., svaka takva odluka o odricanju ili uzdržavanju od gonjenja je privremena do donošenja konačne odluke druge strane ugovornice.

Član 4.

Zamoljena država obustavlja postupak isključivo na osnovu člana 2., kada prema njenom saznanju po zakonu države moliteljice prestaje pravo na kažnjavanje iz razloga koji nisu razlozi zastarijevanja na šta se posebno odnose članovi 10. ©, 11. (f) i (g), 22., 23. i 26.

Član 5.

Odredbe Dijela III ove Konvencije ne ograničavaju nadležnost u pogledu gonjenja date zamoljenoj državi koje ona ima prema nacionalnom zakonu.

DIO III: Prenošenje postupka

ODJELJAK 1.

Zahtjev u pogledu postupka

Član 6.

1. Kada je neko lice po zakonu jedne ugovorne strane osumnjičeno da je učinilo krivično djelo, ta država može da zatraži od druge ugovorne strane da pokrene postupak u slučaju i pod uslovima predviđenim ovom Konvencijom.

2. Ukoliko, prema odredbama ove Konvencije, jedna ugovorna strana može od druge strane ugovornice da zatraži pokretanje postupka, nadležni organi prve države tu mogućnost uzimaju u razmatranje.

Član 7.

1. Postupak ne može biti pokrenut u zamoljenoj državi izuzev ukoliko krivično djelo za koje se pokretanje postupka traži ne bi predstavljalo krivično djelo da je učinjeno na njenoj teritoriji i kada bi, pod tim uslovima, učinilac krivičnog djela mogao da bude kažnjen i prema njenim sopstvenim zakonima.

2. Ukoliko je učinilac krivičnog djela lice na javnom položaju ili ukoliko je krivično djelo bilo upereno protiv lica na javnom položaju, institucije ili bilo čega što uživa javno priznanje u zamoljenoj državi, smatrat će se kao da je djelo učinilo lice na javnom položaju ili da je ono učinjeno protiv njega, institucije ili bilo čega što uživa javno priznanje u toj državi, odnosno protiv onoga protiv kojeg je u stvari i bilo učinjeno.

Član 8.

1. Države ugovornice mogu jedna od druge da zatraže preuzimanje postupka u bilo kojem od slijedećih slučajeva:

- a) ako se sumnja da lice u pitanju ima stalni boravak u zamoljenoj državi,
- b) ukoliko je osumnjičeno lice državljanin zamoljene države ili je ona njegova država porijekla,
- c) ukoliko osumnjičeno lice u zamoljenoj državi izdržava ili treba da izdržava kaznu koja podrazumijeva lišavanje slobode,
- d) ukoliko se postupak za isto ili druga krivična djela pokreće protiv osumnjičenog lica u zamoljenoj državi,
- e) ukoliko se smatra da je prenošenje postupka poželjan u interesu istine a posebno ukoliko se glavni dokazni materijal nalazi u zamoljenoj državi,
- f) ukoliko se smatra da bi izvršenje presude u zamoljenoj državi, ako bi ona bila izrečena, vjerovatno poboljšalo izgleda za društvenu rehabilitaciju osuđenog lica,
- g) ukoliko se smatra da se ne može obezbijediti prisustvo osumnjičenog lica za saslušanje u toku postupka u državi moliteljici dok njegovo lično prisustvo na saslušanjima u toku postupka u zamoljenoj državi može da bude obezbijeđeno,
- h) ukoliko se smatra da država u pitanju ne bi mogla da izvrši presudu ukoliko bi ista bila donijeta, čak i kada bi mogla da pribjegne ekstradiciji, dok bi zamoljena država to mogla.

2. Kada je protiv osumnjičenog lica donijeta konačna presuda u jednoj državi ugovornici, ona može da zatraži prenošenje postupka u jednom ili više slučajeva iz stava 1. ovog člana, samo ukoliko ona sama ne bi mogla da obavi izvršenje presude, čak i ako bi mogla da pribjegne ekstradiciji, i ako druga država ugovornica u principu ne prihvata izvršenje kazne izrečene od strane suda druge zemlje, ili pak odbija izvršenje takve presude.

Član 9.

1. Nadležni organi zamoljene države razmatraju zahtjev u vezi sa postupkom podnijetim u skladu s prethodnim članom. Oni prema sopstvenom zakonu donose odluke o načinu postupanja.

2. Tamo gdje zakon zamoljene države predviđa nadležnost administrativnog organa za kažnjavane krivičnog djela, ta država, što je moguće prije, obavještava zamoljenu državu, izuzev ukoliko je zamoljena država dala izjavu u skladu sa stavom 3. ovog člana.

3. Svaka država ugovornica može u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, ili bilo kojeg kasnijeg datuma da, putem izjave upućene generalnom sekretaru Vijeća Evrope, navede uslove pod kojima njen zakon predviđa nadležnost administrativnog organa za kažnjavanje određenih krivičnih djela. Takva izjava zamjenjuje notifikaciju predviđenu u stavu 2. ovog člana.

Član 10.

Zamoljena država po prijemu zahtjeva neće preduzimati akcije ukoliko:

- a) zahtjev nije sačinjen u skladu sa odredbama člana 6. stava 1. člana 7. stava 1.;
- b) je pokretanje postupka suprotno odredbama iz člana 35;
- c) je onog datuma na zahtjevu vremenski rok za krivični postupak već istekao u državi moliteljici prema propisima te države.

Član 11.

Izuzev u slučajevima predviđenim u članu 10., zamoljena država ne može da odbije prihvatanje zahtjeva u cjelini ili djelimično, izuzev u bilo kojem pojedinačnom ili većem broju slijedećih slučajeva, naime, ukoliko:

- a) smatra neopravdanim osnov na kome se zasniva zahtjev iz člana 8.,
- b) osumnjičeno lice nema stalni boravak u zamoljenoj državi,
- c) osumnjičeno lice nije državljanin zamoljene države i nije imalo stalni boravak na teritoriji te države u vrijeme kad je krivično djelo učinjeno,
- d) je djelo za koje se postupak traži krivično djelo političke prirode ili čisto vojne ili fiskalne prirode,
- e) smatra da postoje značajni osnov i da se vjeruje da je zahtjev motivisan razlozima rase, vjeroispovjesti, nacionalnosti ili političkog ubjeđenja,
- f) po njenom zakonu u vrijeme prijema zahtjeva postupak već nije bio moguć zbog zastarijevanja, član 26. stav 2. se neće primjenjivati,
- g) se njegova nadležnost isključivo bazira na članu 2., i ako u vrijeme prijema zahtjeva postupak ne bi bio moguć zbog zastarijevanja na osnovu njenog zakona, produžavanje vremenskog roka za šest mjeseci prema uslovima iz člana 23. bi se uzeli u obzir,
- h) je krivično djelo učinjeno izvan teritorije države moliteljice,
- i) bi postupak bio suprotan osnovnim međunarodnim obavezama zamoljene države,
- j) bi postupak bio suprotan osnovnim principima pravnog sistema zamoljene države,
- k) je država moliteljica prekršila proceduru predviđenu ovom Konvencijom.

Član 12.

1. Zamoljena država će povući svoj pristanak na zahtjev ukoliko se, nakon njenog prihvatanja, pojavi neki od osnova iz člana 10. ove Konvencije za nepreuzimanje akcije.

2. Zamoljena država može da povuče svoj pristanak:

- a) ukoliko postane očigledno da se prisustvo osumnjičenog lica ne može obezbijediti za saslušanje u toku postupka u toj državi, ili da bilo kakva presuda, koja može biti donijeta, ne bi mogla biti izvršena u toj državi,

- b) ukoliko osnov za odbijanje iz člana 1. postane očigledan prije donošenja slučaja sudu, ili
- c) u drugim slučajevima ukoliko je s tim saglasna zamoljena država.

ODJELJAK 2.

Prenošenje postupka

Član 13.

1. Svi zahtjevi iz ove Konvencije sačinjavaju se u pismenoj formi. Oni, kao i sve potrebe komunikacije za primjenu ove Konvencije dostavljaju se preko ministarstva pravde države moliteljice ministarstvu pravde zamoljene države ili putem posebnog međusobnog aranžmana, direktno preko nadležnih organa države moliteljice organima zamoljene države, i na njih se odgovara istim kanalima.

2. U hitnim slučajevima, zahtjevi i komunikacije mogu se dostavljati i preko Međunarodne organizacije za krivičnu policiju (INTERPOL).

3. Svaka država ugovornica može izjavom generalnom sekretaru Vijeća Evrope da obavijesti o svojoj namjeri da usvoji, kad je ona u pitanju, i druga pravila o prenošenju pored onih koja su predviđena u stavu 1. ovog člana.

Član 14.

Ukoliko država ugovornica smatra da informacije koje dostavlja druga država ugovornica nisu odgovarajuće da bi omogućila primjenu ove Konvencije, ona će zatražiti potrebne dodatne informacije. Ona može da odredi rok za prijem takvih informacija.

Član 15.

1. Uz zahtjev za postupak potrebno je priložiti original ili ovjereni prijepis krivičnog dosijea i drugih potrebnih dokumenata. Međutim, ukoliko osumnjičeno lice, u skladu s odredbama odjeljka 5, ostane u pritvoru i ukoliko država moliteljica nije u mogućnosti da ta dokumenta dostavi istovremeno sa zahtjevom za postupak, dokumenta mogu biti dostavljena i naknadno.

2. Država moliteljica također obavještava zamoljenu državu pismenim putem o svakom proceduralnom aktu obavljenom ili preduzetom u državi moliteljici nakon prenošenja zahtjeva a što ima uticaja na postupak. Uz to saopštenje se dostavljaju sva relevantna dokumenta.

Član 16.

1. Zamoljena država u najkraćem roku obavještava državu moliteljicu o svojoj odluci u vezi sa zahtjevom za postupak.

2. Zamoljena država također obavještava državu moliteljicu o odustajanju od postupka ili odluci koja je donijeta na osnovu postupka. Ovjereni prijepis svake pismene odluke dostavlja se državi moliteljici.

Član 17.

Ukoliko se nadležnost zamoljene države zasniva isključivo na članu 2., ona obavještava osumnjičeno lice o zahtjevu u pogledu postupka kako bi mu omogućila da izloži svoje mišljenje o predmetu u pitanju prije nego što ona donese odluku u pogledu zahtjeva.

Član 18.

1. Pod uslovima iz stava 2. ovog člana, nije potreban prijevod dokumenata koji se odnose na primjenu ove Konvencije.

2. Svaka država ugovornica može u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, izjavom upućenom generalnom sekretaru Vijeća Evrope da rezerviše pravo na zahtjev da se, uz izuzetak kopije odluke u pisanoj formi navedeno u članu 16. stav 2., uz navedeni dokument, dostavi i prijevod. Ostale države ugovornice će dostavljati prijevod ili na jezik države prijema ili na zvanični jezik Vijeća Evrope, već prema tome kako naznači država prijema. Međutim, takvo naznačavanje nije obavezno. Ostale države ugovornice mogu da zahtijevaju reciprocitet.

3. Ovaj član će biti bez štete po bilo koju odredbu u vezi s prijevodom zahtjeva i prpratnih dokumenata koji mogu biti sadržani u dogovorima ili aranžmanima na snazi ili onima koji mogu da budu zaključeni između dvije ili više država ugovornica.

Član 19.

Dokumenti koji se dostavljaju u vezi sa primjenom ove Konvencije ne moraju biti ovjereni.

Član 20.

Strane ugovornice jedna od druge neće tražiti refundiranje bilo kojih troškova koji proističu iz primjene ove Konvencije.

ODJELJAK 3.

Efekti u državi moliteljici koji proističu iz zahtjeva u pogledu postupka

Član 21.

1. Kada država moliteljica zatraži postupak ona ne može više da goni osumnjičeno lice za krivično djelo u vezi s kojim je postupak zatražen niti da izvrši presudu koja je prethodno datom licu za učinjeno krivično djelo izrečena u toj državi. Dok se ne primi odluka zamoljene države u vezi sa zatraženim postupkom, država moliteljica, međutim, zadržava pravo da preduzima sve mjere u odnosu na gonjenje, osim pokretanje sudskog postupka, ili dozvoljava administrativnom organu da donese odluku, već prema slučaju.

2. Pravo na gonjenje i izvršenje presude se vraća državi moliteljici ukoliko:

- a) zamoljena država obavijesti o svojoj odluci, u skladu sa članom 10., da u vezi sa zahtjevom neće preduzeti akciju,
- b) zamoljena država obavijesti o svojoj odluci da, u skladu sa članom 11., odbija prihvatanje zahtjeva,
- c) zamoljena država obavijesti o svojoj odluci da, u skladu sa članom 12., povlači prihvatanje zahtjeva,
- d) zamoljena država obavijesti o svojoj odluci da ne pokreće postupak ili pak da ga obustavlja,
- e) ona povuče svoj zahtjev prije nego što zamoljena država, u vezi sa zahtjevom, obavijesti o svojoj odluci o preduzimanju akcije.

Član 22.

Zahtjev za pokretanje postupka, u skladu sa odredbama ovog djela Konvencije, će u državi moliteljici imati efekat produžavanja vremenskog roka za postupak na šest mjeseci.

ODJELJAK 4.

Efekti u zamoljenoj državi u vezi sa zahtjevom koji se odnosi na postupak

Član 23.

Ukoliko je nadležnost zamoljene države isključivo zasnovana na članu 2., vremenski rok za pokretanje postupka u toj državi će biti produžen za šest mjeseci.

Član 24.

1. Ukoliko postupak zavisi od žalbe u objema državama, žalba podnijeta u državi moliteljici ima jednaku važnost kao i ona koja se podnosi u zamoljenoj državi.

2. Ukoliko je žalba potrebna samo u zamoljenoj državi, ona može da preuzme postupak čak i u odsustvu žalbe, ukoliko lice koje ima pravo na žalbu nije uložilo istu u roku od mjesec dana od dana prijema obavještenja nadležnog organa u kojem ga isti obavještava o pravu na žalbu.

Član 25.

3. U zamoljenoj državi se, kad je riječ o krivičnom djelu, primjenjuje kazna propisana u njenom zakonodavstvu, izuzev ukoliko zakon ne predviđa drugačije. Tamo gdje se nadležnost zamoljene države zasniva isključivo na članu 2., kazna izrečena u toj državi neće biti stroža od kazne predviđene u zakonu države moliteljice.

Član 26.

1. Svaki akt koji se u pogledu postupka preduzima u državi moliteljici u skladu sa njenim zakonima i propisima ima jednaku važnost u zamoljenoj državi ukoliko ga je preuzeo nadležni organ te države pod uslovom da asimilacija tom dijelu ne daje veću dokaznu težinu od one koju ima u državi moliteljici.

2. Svaki akt kojim se prekidaju vremenski rokovi i koji je valjano obavljen u državi moliteljici imat će jednaki efekat u zamoljenoj državi i *vice versa*

ODJELJAK 5.

Privremene mjere u zamoljenoj državi

Član 27.

1. Kada država moliteljica objavi namjeru u pogledu dostavljanja zahtjeva za postupak i ukoliko bi se nadležnost zamoljene države zasnivale isključivo na članu 2., zamoljena država može, po prijemu zahtjeva države moliteljice i na osnovu ove Konvencije, privremeno da liši slobode osumnjičeno lice:

- a) ukoliko zakon zamoljene države odobrava vraćanje u pritvor za krivično djelo, i
- b) ukoliko ima razloga za vjerovanje da bi se osumnjičeno lice sakrilo ili da bi prouzrokovalo prikrivanje dokaza.

2. U zahtjevu za privremeno lišenje slobode navodi se da postoji zahtjev za hapšenje ili drugi nalog sa istom snagom, izdat u skladu sa procedurom predviđenom zakonom države moliteljice; također se navodi za koja krivična djela se traži postupak i gdje i kada je krivično djelo učinjeno kao i, ukoliko je moguće, tačan opis osumnjičenog lica. On također sadrži kratku izjavu o okolnostima u slučaju o kojem je riječ.

3. Zahtjev za privremeno lišenje slobode dostavljaju direktno nadležni organi države moliteljice iz člana 13. nadležnim organima zamoljene države, dopisom ili telegramom ili na bilo koji drugi način koji omogućava dostavljanje dokaza pismenim putem ili na način koji je prihvaćen od strane zamoljene države. Država moliteljica se o ishodu zahtjeva obavještava bez odlaganja.

Član 28.

Po prijemu zahtjeva kojim se traži postupak kao i priloženih dokumenata iz člana 15. stav 1., zamoljena država ima nadležnost da primi takve privremene mjere, uključujući lišenje slobode osumnjičenog lica i oduzimanje stvari, što može da se primjeni u skladu s njenim zakonom ukoliko je krivično djelo za koje se postupak traži učinjeno na njenoj teritoriji.

Član 29.

1. Privremene mjere predviđene u članovima 27. i 28. regulišu odredbe ove Konvencije i zakon zamoljene države. Zakon te države ili Konvencija također određuju i uslove prema kojima te mjere ističu.

2. Ovim mjerama prestaje važnost u slučajevima navedenim u članu 21. stav 2.

3. Pritvoreno lice će u svakom slučaju biti pušteno na slobodu ukoliko je lišeno slobode prema članu 27. i ukoliko zamoljena država ne dobije zahtjev za pokretanje postupka u roku od 18 dana od dana lišavanja slobode.

4. Pritvoreno lice će u svakom slučaju biti pušteno ukoliko je lišeno slobode prema članu 27., a dokumenta koja treba da budu priložena uz zahtjev za pokretanje postupka zamoljena država nije primila u roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva za pokretanje postupka.

5. Period pritvora koji se primjenjuje isključivo na osnovu člana 27. ni u kom slučaju ne može da bude duži od 40 dana.

DIO IV: Pluralitet krivičnog postupka

Član 30.

1. Svaka država ugovornica koja, prije ili u toku krivičnog postupka za krivično djelo koje se ne smatra ni krivičnim djelom političke, ni čisto vojne prirode, dođu do saznanja da se postupak koji predstoji u drugoj državi odnosi na isto krivično djelo protiv istog lica, razmotrit će da li može odustati ili obustaviti sopstveni postupak, ili ga prenijeti na drugu državu.

2. Ukoliko smatra poželjnim da u datim okolnostima ne odustane ili obustavi sopstveni postupak o istom će obavijestiti drugu državu pravovremeno i u svakom slučaju prije donošenja presude.

Član 31.

1. U slučaju iz člana 30. stav 2. države u pitanju će nastojati, koliko je to moguće, da utvrde, nakon ocjene okolnosti navedenih u članu 8., koja od njih će sama da nastavi sa postupkom. U toku ove konsultativne procedure država u pitanju će odložiti donošenje presude pri čemu nisu obavezne da tu obustavu odlažu duže od 30 dana od dana dostavljanja obavijesti predviđene u članu 30. stav 2.

2. Odredbe iz stava 1. nisu obavezne.

- a) za državu koja dostavlja obavještenje predviđeno u članu 3. stav 2; ukoliko je glavni pretres proglašen otvorenim u njoj u prisustvu optuženog prije dostavljanja obavještenja;
- b) za državu kojoj je obavještenje upućeno, ukoliko je glavni pretres proglašen otvorenim u toj državi u prisustvu optuženog lica prije prijema obavještenja.

Član 32.

U interesu utvrđivanja istine i u cilju primjene odgovarajuće sankcije, zainteresovane države će ispitati da li je ekspeditivno da jedna od njih sama sprovede postupak i, ukoliko je to slučaj, nastojat će da utvrdi koja će to od njih biti:

- a) kada se radi o nekoliko krivičnih djela materijalno različitih koja spadaju u krivično zakonodavstvo obje države i kada se ona pripisuje istom licu ili više lica koja su djelovala zajedno;
- b) kada se radi o krivičnom djelu iz oblasti krivičnog zakonodavstva svake od tih država i kada se ista pripisuje nekolicini lica koja su djelovala zajedno.

Član 33.

Sve odluke donijete u skladu sa članom 31. stav 1. i članom 32. povlače za sobom, kao i između država u pitanju, sve posljedice transfera prenošenja postupka, kako je predviđeno ovom Konvencijom. Smatrat će se da je ona država koja odustane od sopstvenog postupka isti prenijela na drugu državu.

Član 34.

Prenošenje postupka, kako je predviđeno u odjeljku 2., Dijelu III, primjenjivat će se u onoj mjeri u kojoj su odredbe kompatibilne sa onima koje su sadržane u ovom djelu.

DIO V. Ne bis in idem

Član 35.

1. Lice u odnosu na koje je konačna i izvršna krivična presuda donijeta, ne može biti gonjeno, kažnjavano, niti podvrgnuto izvršenju sankcija u drugoj ugovornici:

- a) ukoliko je oslobođeno,
- b) ukoliko je izrečena sankcija,
 - 1. u potpunosti izvršena ili u toku, ili
 - 2. u potpunosti, ili neizvršeni dio podliježe oslobađanju ili amnestiji, ili
 - 3. ne može više da bude izvršen zbog zastarijevanja,
- c) ukoliko je sud osudio učinioca krivičnog djela ali nije izrekao sankcije.

2. Bez obzira na to, država ugovornica neće, izuzev ukoliko sama nije zatražila postupak, biti obavezna da poštuje efekat *ne bis in idem* ukoliko djelo koje je prouzrokovalo donošenje presude direktno protiv lica ili institucije bilo koje vrste koja ima javno status u toj državi, ili ukoliko je lice protiv kojeg je presuda donijeta imalo lično javni status u toj državi.

3. Dalje, država ugovornica u kojoj je krivično djelo učinjeno ili se takvim smatra prema zakonu te države, neće biti obavezna da poštuje efekte *ne bis in idem*, izuzev ako ona sama nije zatražila postupak.

Član 36.

Ukoliko se protiv lica koje je u drugoj državi ugovornici osuđeno za isto krivično djelo pokrene novi postupak, tada se svaki period lišenja slobode koji proističe iz presude koja je izvršena odbija od sankcije koja može biti izrečena.

Član 37.

Ovaj Dio ne sprječava da se uz inostrane krivične presude primjene i šire nacionalne odredbe koje se odnose na efekte *ne bis in idem*.

DIO VI: Završne odredbe

Član 38.

1. Ova Konvencija je otvorena za potpisivanje državama članicama Vijeća Evrope. Ona podliježe ratifikaciji ili prihvatanju. Instrumenti o ratifikaciji ili prihvatanju se deponuju kod generalnog sekretara Vijeća Evrope.

2. Ova Konvencija stupa na snagu tri mjeseca od dana nakon deponovanja trećeg instrumenta o ratifikaciji ili prihvatanju.

3. U odnosu na državu potpisnicu koja kasnije ratifikuje ili prihvati ovu Konvenciju, ona stupa na snagu tri mjeseca od datuma njene ratifikacije ili prihvatanja.

Član 39.

1. Po stupanju na snagu ove Konvencije Komitet ministara Vijeća Evrope može da pozove države nečlanice da pristupe, pod uslovom da odluka koja sadrži takav poziv naiđe na jednoglasnu saglasnost članica Vijeća koje su ratifikovale Konvenciju.

2. Takvo pristupanje se vrši deponovanjem kod generalnog sekretara Vijeća Evrope instrumenata o pristupanju koji stupaju na snagu tri mjeseca od njihovog deponovanja.

Član 40.

1. Svaka država ugovornica može u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju da navede teritoriju ili teritorije na koje se ova Konvencija primjenjuje.

2. Svaka država ugovornica može prilikom deponovanja svojih instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, ili pak kasnije, izjavom upućenom generalnom sekretaru Vijeća Evrope, da proširi obuhvat ove Konvencije na bilo koju drugu teritoriju ili teritorije navedene u izjavi, za čije je međunarodne odnose ona odgovorna ili u čije je ime ovlaštena da preuzima takve obaveze.

3. Sve izjave date u skladu sa prethodnim stavom mogu, u odnosu na bilo koju teritoriju navedenu u izjavi, da budu povučene u skladu sa procedurom predviđenom u članu 45. ove Konvencije.

Član 41.

1. Svaka država ugovornica može, u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, da izjavi da se koristi jednom ili većim brojem rezervi predviđenih u Prilogu I ili može da da izjavu predviđenu u Prilogu II uz ovu Konvenciju.

2. Svaka država ugovornica može u cjelini ili djelimično da povuče rezervu ili izjavu datu u skladu sa prethodnim stavom putem izjave u tom smislu koju upućuje generalnom sekretaru Vijeća Evrope, a koja stupa na snagu danom prijema.

3. Država ugovornica koja je stavila rezervu u odnosu na bilo koju odredbu ove Konvencije ne može zahtijevati primjenu te odredbe od bilo koje druge države ugovornice; ona može, međutim, ukoliko je njena rezerva djelimična ili uslovna, da zahtijeva njenu primjenu onako kako ju je sama prihvatila.

Član 42.

1. Svaka država ugovornica može, u bilo koje vrijeme, izjavom koju upućuje generalnom sekretaru Vijeća Evrope, da izloži zakonske odredbe koje treba uključiti u Prilog III uz ovu Konvenciju.

2. O svakoj izmjeni nacionalnih propisa navedenih u Prilogu III obavještava se generalni sekretar Vijeća Evrope ukoliko takva promjena informaciju iz priloga III čini netačnom.

3. Sve promjene izvršene u Prilogu III koje utiču na primjenu prethodnih stavova stupaju na snagu u svakoj državi ugovornici mjesec dana od dana obavještenja generalnog sekretara Vijeća Evrope o istom.

Član 43.

1. Ova Konvencija ne utiče na prava i djela koja proističu iz ugovora o izručenju i posebnih međunarodnih multilateralnih konvencija između država ugovornica o pitanjima kojima se bavi ona Konvencija.

2. Države ugovornice ne mogu jedan s drugom zaključivati bilateralne ili multilateralne sporazume o stvarima koje su predmet ove Konvencije, izuzev u cilju dopune njenih odredaba ili olakšavanja primjene principa koji su u njoj sadržani.

3. Ukoliko su dvije ili više ugovornica, međutim, već uspostavile odnose u ovoj oblasti na osnovu jedinstvenog zakonodavstva, ili su uspostavile poseban sopstveni sistem, ili bi to ubuduće učinile, one imaju pravo da te odnose regulišu shodno tome, bez obzira na uslove iz ove Konvencije.

4. Države ugovornice koje prestanu da primjenjuju uslove iz ove Konvencije na svoje međusobne odnose u ovoj oblasti u skladu s odredbama iz prethodnih stavova, obavijestit će o tome generalnog sekretara Vijeća Evrope.

Član 44.

Evropski komitet Vijeća Evrope za krivična pitanja redovno će biti obavještavan o primjeni ove Konvencije i učinit će sve što je potrebno da bi se olakšalo iznalaženje prijateljskog rješenja bilo kakvoj poteškoći koja može da proistekne iz njene primjene.

Član 45.

1. Ova Konvencija ostaje na snazi neograničeno.
2. Svaka država ugovornica može, kad je ona u pitanju, da se odrekne ove Konvencije na taj način što će notu u tom smislu poslati generalnom sekretaru Vijeća Evrope.
3. Takvo odricanje stupa na snagu šest mjeseci od datuma prijema odgovarajućeg obavještenja od strane generalnog sekretara.

Član 46.

Generalni sekretar Vijeća Evrope obavještava o slijedećem države članice Vijeća i sve države koje su pristupile ovoj Konvenciji:

- a) svakom potpisivanju,
- b) svakom deponovanju instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju,
- c) svakom datumu stupanja na snagu ove Konvencije, u skladu sa članom 38.,
- d) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 9. stav 3.,
- e) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 13. stav 3.,
- f) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 18. stav 2.,
- g) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 40. st. 2. i 3.,
- h) svakoj rezervi ili izjavi datoj u skladu s odredbama člana 41. stav 1.,
- i) povlačenju svake rezerve ili izjave izvršenom u skladu s odredbama člana 41. stav 2.,
- j) svakoj izjavi primljenoj u skladu s članom 42. stav 1., i svakoj naknadnoj izjavi primljenoj u skladu sa stavom 2. istog člana,
- k) svakoj obavijesti primljenoj u skladu sa odredbama člana 43. stav 4.,
- l) svakoj obavijesti primljenoj u skladu s odredbama iz člana 45., i datuma kada otkazivanje stupa na snagu za državu ugovornicu u pitanju.

Član 47.

Ova Konvencija, kao i obavještenja i izjave koje su autorizovane u skladu s njom, primjenjuju se samo na krivična djela učinjena nakon stupanja na snagu Konvencije za države ugovornice u pitanju.

U potvrdu čega su, dole potpisani, za to pravovaljano ovlašteni predstavnici, potpisali ovu Konvenciju.

Sačinjeno u Strasbourgu, 15. marta 1972. godine i to na jednom primjerku na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta podjednako vjerodostojna i ostaju deponovana u arhivama Vijeća Evrope. Generalni sekretar svakoj potpisnici i vladi koja pristupa Konvenciji dostavlja ovjerenu kopiju.